

7-8. osztály

1) Saul megtérése (9,1-30)

¹Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, ²és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. ³Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, ⁴és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” ⁵Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. ⁶De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.” ⁷A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. ⁸Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de egyáltalán nem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, ⁹és ott három napig nem látott, nem evett, és nem ivott.

¹⁰Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” ¹¹Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Saul, akit Tarsuzinak neveznek: mert íme, imádkozik, ¹²és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson.” ¹³Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, ¹⁴és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” ¹⁵Ezt mondta neki az Úr: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. ¹⁶Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevéért.” ¹⁷Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra lásd, és megtelj Szentlélekkel.” ¹⁸És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, ¹⁹majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, ²⁰és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia.

²¹Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: „Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?” ²²De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. ²³Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. ²⁴Saulnak azonban tudomására jutott a merénylet terve. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék; ²⁵de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lebocsátották egy kosárban. ²⁶Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. ²⁷Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében. ²⁸Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. ²⁹Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, ezek pedig arra készülődtek, hogy végeznek vele. ³⁰Amikor azonban megtudták ezt az atyafiak, levitték őt Cézáreába, és elküldték Tarsuszba.

2) A Szentlélek elhívja Barnabást és Pált (13,1-3)

¹Antiókhában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. ²Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” ³Akkor böjtölés, imádkozás és kézzel való érintés után elbocsátották őket.

3) Pál első missziói útjára indul, Barnabás és Pál Cipruson (13,4-12)

⁴Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba. ⁵Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs. ⁶Miután bejárták az egész szigetet Páfoszig, találkoztak egy zsidó mágussal és álprófétával, akinek Barjézus volt a neve. ⁷Ez közel állott Szergeiusz Paulusz helytartóhoz, aki értelmes ember volt. Ő magához hívatta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta az Isten igéjét. ⁸De Elimás, a varázsló - neve ugyanis ezt jelenti -, szembeszállt velük, és igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől. ⁹Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel erősen ránézett, ¹⁰és így szólt: „Te mindenféle csalással és gonossággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait? ¹¹Most íme, az ÚR keze rajtad van, és vak leszel, nem látod a napot egy ideig!” Erre hirtelen homály és sötétség szállt rá, és botorkálva keresett vezetőket. ¹²Mikor a helytartó látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán.

4) Pál meggyógyít egy sántát Lisztrában (14,8-18)

⁸Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. ⁹Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. ¹⁰Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt. ¹¹Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!” ¹²Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. ¹³Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. ¹⁴Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, ¹⁵és így kiáltottak: „Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. ¹⁶Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, ¹⁷bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótévők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbeli örömet.” ¹⁸Így szóltak, és nagy nehezen lebeszélték a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik.

5) Pált megkövezik, de életben marad (14,19-20)

¹⁹Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. ²⁰De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe.

6) Pál és Barnabás visszatér a szíriai Antiochiába (14,21-28)

²¹Miután hirdették az evangéliumot ebben a városban, és sokakat tanítvánnyá tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhia. ²²Erősítették a tanítványok lelkét, és bátorították őket, hogy maradjanak meg a hitben, mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába. ²³Miután pedig gyülekezetenként előljárókat választottak nekik, böjtölve és imádkozva az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek. ²⁴Azután Pizidián áthaladva eljutottak Pamfília, ²⁵hirdették az igét Pergében, és lementek Attáliába. ²⁶Innen Antiókhia hajóztak, ahonnan az Isten kegyelmébe ajánlva indították el őket a most elvégzett munkára. ²⁷Amikor megérkeztek, összehívták a gyülekezetet, és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre. ²⁸Aztán elég sok időt töltöttek ott a tanítványokkal.

7) Vita a pogánykeresztények körülmetélkedéséről (15,1-5)

¹Némelyek, akik Júdeából jöttek le, így tanították a testvéreket: „Ha nem metélik körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek.” ²Mivel pedig Pálnak és Barnabásnak nem kis viszálya és vitája támadt velük, úgy rendelkeztek, hogy ebben a vitás ügyben Pál, Barnabás és néhányan mások is menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe. ³Miután a gyülekezet útnak indította őket, áthaladtak Fönicián és Samárián, elbeszélték a pogányok megtérését, és nagy örömet szereztek minden testvérnek. ⁴Amikor megérkeztek Jeruzsálembe, örömmel fogadták őket az apostolok és a vének, ők pedig elbeszélték, mi mindent tett velük Isten. ⁵Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjából lettek hívökké, és azt mondták, hogy körül kell metélni azokat, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét.

8) Pál második missziói útja, Barnabás külön útra indul (15,36-41)

³⁶Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk: hogy megy a soruk?” ³⁷Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. ³⁸Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. ³⁹Emiatt meghasonlás támadt köztük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba. ⁴⁰Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult; ⁴¹bejárta Szíriát és Ciliciát, és erősítette a gyülekezeteket.

9) Pál Filippiben (16,11-40)

¹¹Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrakéba mentünk, másnap meg Neápolisba, ¹²onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. ¹³Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. ¹⁴Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. ¹⁵Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérelt bennünket.

¹⁶Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak.

¹⁷Követte Pált és minket, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!” ¹⁸Ezt több napon át is művelte. Pált azonban bosszantotta ez. Ezért megfordult, és ezt mondta a léleknek: „Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle!” És az még abban az órában kiment belőle.

¹⁹Amikor látták urai, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főtérré hurcolták őket. ²⁰Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták: „Ezek az emberek felforgatták városunkat. ²¹Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk.”

²²Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előljárók pedig letépték ruhájukat, és megbotoztatták őket. ²³Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. ²⁴Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta.

²⁵Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. ²⁶Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. ²⁷Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. ²⁸Pál azonban hangosan rákiáltott: „Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk!” ²⁹Erre az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; ³⁰majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Ők pedig így válaszoltak: ³¹„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!” ³²Ekkor hirdették az Isten ígését neki és mindazoknak, akik a házában voltak. ³³Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. ³⁴Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.

³⁵Amikor megvirradt, elküldték az előljárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: „Bocsásd szabadon azokat az embereket!” ³⁶A börtönőr nyomban tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: „Az előljárók ideküldtek, hogy bocsássalak szabadon titeket: most tehát távozzatok, menjetek el békességgel!” ³⁷Pál azonban így szólt hozzájuk: „Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk; most pedig titokban akarnak elküldeni minket? Azt nem, hanem jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket!” ³⁸A törvényszolgák pedig jelentették ezt a dolgot az előljáróknak. Amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek, ³⁹elmentek, és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból. ⁴⁰Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, és látva a testvéreket, bátorították őket, majd eltávoztak.

10) Pál Athénban (17,16-21)

¹⁶Miközben Pál Athénben várta őket, háborgott a lelke, mert látta, hogy a város tele van bálványokkal. ¹⁷Nap mint nap vitázott a zsinagógában a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel; a főtéren pedig azokkal, akiket éppen ott talált. ¹⁸Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitázott vele, akik közül egyesek ezt kérdezték: „Mit akarhat ez a fecsegő mondani?” Mások ezt mondták: „Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője”, mivel Jézust

és a feltámadást hirdette. ¹⁹Ekkor megfogták, az Areopágoszra vitték, és megkérdezték tőle: „Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? ²⁰Mert, amint halljuk, idegenszerű dolgokkal hozakodsz elő; szeretnénk tehát megérteni, hogy miről is van szó.” ²¹Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak.

11) Pál beszéde az Areopágoszon (17,22-34)

²²Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: „Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, ²³mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. ²⁴Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, ²⁵nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből; hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent. ²⁶Az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén; meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, ²⁷hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs is messzire egyiküktől sem; ²⁸mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: Bizony, az ő nemzetsége vagyunk. ²⁹Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség. ³⁰A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. ³¹Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból.” ³²Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: „Majd meghallgatunk erről máskor is.” ³³Pál ezután eltávozott közülük. ³⁴Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: közöttük az areopágita Dioniziosz is, egy Damarisz nevű asszony, és velük együtt mások.

12) Pál Korinthusban (18,1-22)

Ezek után Pál eltávozott Athénből, és Korinthusba ment. ²Ott találkozott egy Akvila nevű pontuszi származású zsidóval, aki nemrég jött Itáliából, feleségével, Priscillával, mivel Klaudiusz elrendelte, hogy minden zsidó távozzék Rómából. Pál csatlakozott hozzájuk, ³és mivel ugyanaz volt a mestersége, náluk lakott, együtt is dolgozott velük; ők ugyanis sátorkészítő mesterek voltak. ⁴Szombatonként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket. ⁵Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Macedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonyosságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus. ⁶Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lerázta ruhájáról a port, és ezt mondta nekik: „Véretek a ti fejetekre szálljon: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.” ⁷Ekkor eltávozott onnan, és egy Titiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával. ⁸Kriszpusz, a zsinagógai elöljáró pedig hitt az Úrban egész háza népével együtt; és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek. ⁹Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: ¹⁰mert én veled

vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”¹¹ Erre ott maradt egy évig és hat hónapig, és tanította közöttük az Isten igéjét.¹² Amikor pedig Gallió volt Akhája helytartója, a zsidók egy akarattal Pálra támadtak, a törvényszék elé vitték,¹³ és így szóltak: „Ez az ember arra csábítja az embereket, hogy törvényellenes módra tiszteljük az Istent.”¹⁴ Amikor azonban Pál szólásra akarta nyitni a száját, Gallió ezt mondta a zsidóknak: „Ha valami törvényteleneségről vagy súlyos büntettről volna szó, ti zsidók, a törvény értelmében meghallgatnálak benneteket.”¹⁵ Ha viszont rátok tartozó ügyekről, nevekről és a ti törvényetekről van közöttetek vita, azt intézzétek el magatok, mert én ilyenekben nem kívánok bíró lenni.”¹⁶ Aztán kiutasította őket a törvényszék elől.¹⁷ Ekkor valamennyien megragadták Szószthenészt, a zsinagógai elöljárót, és ütlegettek a törvényszék előtt; de Gallió mit sem törődött ezzel.¹⁸ Pál pedig még jó néhány napig ott maradt, azután elbúcsúzott a testvérektől, és Szíriába hajózott Priszcellával és Akvilával együtt, előbb azonban megnyíratta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt.¹⁹ Efezusba érve elvált tőlük, maga pedig bement a zsinagógába, és vitázott a zsidókkal.²⁰ Amikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt rá hajlandó,²¹ hanem búcsút vett tőlük, és ezt mondta: „Ismét visszatérek hozzátok, ha az Isten úgy akarja.” Aztán elhajózott Efezusból.²² Miután Cézareába érkezett, felment, köszöntötte a gyülekezetet, azután lement Antiókhíába.

13) Keresztelő János tanítványai Efezusban (19,1-7)

¹Amíg Apollós Korinthusban volt, Pál végigjárva a felső vidékeket, érkezett Efezusba. Mikor ott néhány tanítványra talált,² így szólt hozzájuk: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” Ők így feleltek: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.”³ Ezután megkérdezte tőlük: „Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?” „A János keresztségével” - válaszolták ezek.⁴ Pál ekkor így szólt: „János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.”⁵ Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére.⁶ És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgyhogy különböző nyelveken szóltak, és prófétáltak.⁷ Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

14) Pál tanítása Efezusban (19,8-12)

⁸Azután eljárt a zsinagógába, ahol három hónapon át bátran szólt, vitázott, és igyekezett meggyőzni őket az Isten országának dolgairól.⁹ Amikor pedig egyesek ellenálltak és nem hittek, sőt gyalázták az Úr útját az egész nép előtt, otthagya őket, a tanítványokat is távol tartotta tőlük, és mindennap egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanított.¹⁰ Ez két éven át tartott, úgyhogy mindazok, akik Ázsiában laktak, meghallották az Úr igéjét, mind a zsidók, mind a görögök.¹¹ Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által;¹² úgyhogy még a testén levő kendőket vagy kötényeket is elvitték a betegekhez, és a betegségek eltávoztak tőlük, a gonosz lelkek pedig kimentek belőlük.

15) Pál prédikál Tróászban, Eutikhosz (20,7-12)

⁷A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította.⁸ Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk.⁹ Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált, és az álomtól

elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. ¹⁰Ekkor Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.” ¹¹Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. ¹²A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

16) Pált megkötözik (21,27-34)

²⁷Amikor végéhez közeledett a hét nap, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban. Fellázították az egész sokaságot, megragadták, ²⁸és így kiáltottak: „Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenteltelenítette ezt a szent helyet.” ²⁹Néhányan ugyanis látták vele a városban azelőtt az efezusi Trofimoszt, és azt hitték, hogy Pál bevitte a templomba. ³⁰Felbolydult tehát az egész város, a nép összecsendült, Pált megragadták, kivonszolták a templomból, és a kapukat azonnal bezárták. ³¹Mikor pedig meg akarták ölni, jelentés érkezett a helyőrség ezredeséhez, hogy egész Jeruzsálem lázong. ³²Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lerohant hozzájuk. Amikor azok meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegetését. ³³Amint az ezredes odaért, elfogatta őt, és megparancsolta, hogy verjék kettős bilincsbe, majd kérdezősködött, hogy ki ez, és mit követett el. ³⁴De a tömegből ki ezt, ki azt kiáltotta. Mivel a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

17) Összeesküvés Pál ellen (23,12-22)

¹²Amikor megvirradt, a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált. ¹³Több mint negyvenen voltak, akik ezt az összeesküvést szőtték. ¹⁴Ezek elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és így szóltak: „Súlyos átokkal köteleztük magunkat, hogy semmi táplálékot sem veszünk magunkhoz, amíg meg nem öljük Pált. ¹⁵Most tehát a nagytanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy vezettesse őt hozzátok, mintha alaposabban akarnátok kivizsgálni az ügyét. Mi pedig készen állunk, hogy végezzünk vele, mielőtt ideér.” ¹⁶Meghallotta azonban Pál nőtestvérének fia a cselszövést, elment, és a várba bejutva elmondta ezt Pálnak. ¹⁷Pál magához kérte az egyik századost, és ezt kérte tőle: „Ezt az ifjút vezesd el az ezredeshez, mert jelenteni kíván valamit.” ¹⁸Az tehát maga mellé vette az ifjút, elvezette az ezredeshez, és ezt mondta: „A fogoly Pál hívatott engem, és megkért, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valamit mondani akar neked.” ¹⁹Az ezredes kézen fogva félrevonta az ifjút, és megkérdezte tőle: „Mit akarsz nekem jelenteni?” ²⁰Az pedig így válaszolt: „A zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged: vezettesd le Pált holnap a nagytanács elé, mintha valamit pontosabban akarnának megtudni róla. ²¹De te ne engedj nekik, mert közülük több mint negyven férfi leselkedik rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig se nem esznek, se nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen is állnak, csak üzenetedet várják.” ²²Az ezredes elbocsátotta az ifjút, és meghagyta neki: „Senkinek se szólj arról, hogy ezt jelentetted nekem.”

18) Pált Cézareába szállítják (23,23-35)

²³Ezután hívatott két századost, és megparancsolta nekik: „Éjszaka kilenc órától fogva állítsatok készenlétbe kétszáz katonát, valamint hetven lovast meg kétszáz lándzsást, hogy

induljanak Cézareába. ²⁴Adjatok melléjük háttas állatokat is, hogy Pált felültetve biztonságban juttassák el Félix helytartóhoz.” ²⁵Azután levelet írt, amelynek ez volt a tartalma:

²⁶„Klaudiusz Liziasz a nagyra becsült helytartónak, Félixnek üdvözlét küldi. ²⁷Ezt a férfit a zsidók elfogták, és meg akarták ölni, de csapatommal megjelenve kiszabadítottam, mivel tudomásomra jutott, hogy római polgár. ²⁸Mivel meg akartam tudni, mivel vádolják, a nagytanácsuk elé vezettem. ²⁹Megállapítottam, hogy az ő törvényük vitás kérdéseivel kapcsolatban vádolják, de nincs ellene semmiféle halált vagy fogságot érdemlő vád. ³⁰Mivel pedig jelentették nekem, hogy merénylet készül ez ellen a férfi ellen, azonnal elküldtem hozzád, és vádlóinak is meghagytam, hogy nálad emeljenek szót ellene.” ³¹A katonák tehát a kapott parancs értelmében átvették Pált, és elvitték az éjszaka folyamán Antipatriszba. ³²Másnap a lovasokat tovább küldték vele, ők pedig visszatértek a várba. ³³Mikor megérkeztek Cézareába, átadták a levelet a helytartónak, és elébe vezették Pált is. ³⁴Amikor a helytartó elolvasta a levelet, megkérdezte Páltól, hogy melyik tartományból való; és amikor megtudta, hogy Ciliciából, ³⁵így szólt: „Akkor foglak kihallgatni, ha vádlóid is megérkeztek.” És megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizzék.

19) Fesztusz Jeruzsálemben (25,1-5)

¹Amint Fesztusz megérkezett a tartományba, három nap múlva felment Cézareából Jeruzsálembé. ²Ott a zsidók főpapjai és vezetői panaszt tettek Pál ellen, és kérték, ³hogy - bár Pál ezt nem akarja - a kedvükért vitesse Pált Jeruzsálembé. Mert azt a tervet szőtték ellene, hogy megölik útközben. ⁴Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pál Cézareában van őrizetben, ő maga pedig hamarosan odautazik. ⁵„Ezért a közöttetek levő vezetők, monda, jöjjenek le velem, és ha van valami kifogásolható abban az emberben, emeljenek vádat ellene!”

20) Pál a császárhoz fellebbez (25,6-12)

⁶Miután pedig nyolc vagy tíz napnál tovább nem tartózkodott közöttük, lement Cézareába. A következő napon pedig beült a bírói székbe, és elővezettette Pált. ⁷Amikor Pál megjelent, körülállták a Jeruzsálemből lejtő zsidók, és sok súlyos vádat emeltek ellene, amelyeket azonban nem tudtak bizonyítani. ⁸Pál így védekezett: „Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen nem vétettem semmit.” ⁹Fesztusz azonban a zsidók kedvében akart járni, és ezt kérdezte Páltól: „Akarsz-e Jeruzsálembé menni, hogy ott ítélekzed feletted ebben az ügyben?” ¹⁰Pál azonban így válaszolt: „A császár ítélőszéke előtt állok, itt kell ítélni felettem. A zsidók ellen nem vétettem semmit, amint magad is jól tudod. ¹¹Mert ha vétkezes vagyok, és halált érdemlő dolgot cselekedtem, nem vonakodom a haláltól. Ha pedig ezek alaptalanul vádolnak engem, senki sem szolgálthat ki nekik. A császárhoz fellebbezek.” ¹²Akkor Fesztusz megbeszélést tartott a tanácsosaival, majd így válaszolt: „A császárhoz fellebbeztél, tehát a császár elé fogsz menni.”

21) Pált Rómába viszik (27,1-8)

¹Miután úgy határoztak, hogy hajón szállítanak bennünket Itáliába, átadták Pált a többi fogollyal együtt a császári csapatból való Juliusz nevű századosnak. ²Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia tartomány partvidékét akarta behajózni, és elindultunk. Velünk volt a thesszalonikai macedón Arisztarkhosz is. ³Másnap befutottunk Szidónba. Mivel Juliusz emberségesen bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, és azok

gondoskodjanak róla. ⁴Onnan továbbindulva Ciprus alatt hajóztunk el, mert ellenszél volt. ⁵Majd Cilicia és Pamfília partja mentén haladva befutottunk a líciai Mirába. ⁶Ott a százados egy Itáliába induló alexandriai hajót talált, és abba szállított be minket. ⁷Több napig tartó lassú hajózás után nagy nehezen jutottunk el Knidoszig; de mivel a szél miatt nem tudtunk kikötni, elhajóztunk Kréta alatt Szalmóné közelében. ⁸Nagy nehezen elhaladtunk mellette, és eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, és amelyhez közel van Lázea városa.

22) Pál tanácsa ellenére továbbhajóznak (27,9-26)

⁹Mivel pedig közben sok idő telt el, és a hajózás is veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál figyelmeztette őket: ¹⁰„Férfiak, látom, hogy a további hajózás nemcsak a rakományra és a hajóra, hanem életünkre nézve is veszélyessé válik.” ¹¹De a százados inkább hitt a kormányosnak és a hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott. ¹²A kikötő nem volt alkalmas a telelésre, s ezért a többség úgy döntött, hogy továbbhajóznak onnan, hátha eljutnak Főnixbe, ahol áttelelhetnek. Ez Kréta egyik kikötője, amely délnyugat és északnyugat felé néz. ¹³Mivel pedig déli szél kezdett fújni, azt hitték, hogy megvalósíthatják elhatározásukat; felszedték tehát a horgonyt, és továbbhajóztak Kréta közelébe. ¹⁴Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. ¹⁵Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllal szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. ¹

⁶Amikor egy kis sziget alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. ¹⁷Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova. ¹⁸A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, ¹⁹harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. ²⁰Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszottak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. ²¹Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. ²²Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. ²³Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók. ²⁴Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. ²⁵Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. ²⁶Egy szigetre kell kivetődnünk.”

23) Hajótörés és megmenekülés (27,27-44)

²⁷Eljött a tizennegyedik éjszaka, mióta az Adrián sodródtunk tovább, amikor éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy valamilyen szárazföldre közelednek. ²⁸Lebocsátották a mérőönt, és húsz ölet állapítottak meg. Amikor pedig kissé továbbmentek, és ismét lebocsátották, tizenöt ölet állapítottak meg. ²⁹De mivel féltek, hogy esetleg sziklás helyre vetődünk, a hajó farából négy horgonyt vetettek ki, alig várva a virradatot. ³⁰Ekkor azonban a hajósok meg akartak szökni a hajóról. Le akarták eresztetni a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából akarnak horgonyokat kifeszíteni. ³¹Pál azonban így szólt a századoshoz és a katonákhoz: „Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti sem menekülhettek meg.” ³²A

katonák ekkor elvágta a mentőcsónak köteleit, és hagyták, hogy elsodorja az ár. ³³Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindnyájukat arra biztatta, hogy egyenek. Így szólt: „Ma a tizennegyedik napja, hogy étlen várakoztok, és semmit sem ettetek. ³⁴Ezért intelk titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről.” ³⁵E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. ³⁶Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek. ³⁷Lélekszám szerint kétszázhetvenhatan voltunk a hajón. ³⁸Miután jóllaktak, a gabonát a tengerbe szórva könnyítettek a hajón.

³⁹Amikor megvirradt, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos volt a partja. Elhatározták, hogy ha tudják, erre futtatják rá a hajót. ⁴⁰A horgonyokat eloldották, és a tengerben hagyták, egyúttal a kormányrúd tartóköteleit is megeresztették, és az orrvitorlát szélnek feszítve igyekeztek a part felé. ⁴¹Mikor azonban a földnyelvhez értek, ráfuttatták a hajót, amelynek orra befűrődve ott maradt mozdulatlanul, hátsó része pedig a hullámveréstől kezdett szakadozni. ⁴²A katonáknak az volt a szándékuk, hogy megölik a foglyokat, nehogy valaki kiúszva elmeneküljön. ⁴³De a százados meg akarta menteni Pált, visszatartotta őket elhatározásuktól, és megparancsolta, hogy akik úszni tudnak, azok ugorjanak először a tengerbe, és meneküljenek a szárazföldre, ⁴⁴azután a többiek pedig, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

24) Pál Málta szigetén (28,1-10)

¹Miután megmenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Máltának hívják ezt a szigetet. ²A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak. ³Amikor Pál összegyűjtött egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, egy vipera jött elő a melegből, és a kezébe mart. ⁴Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: „Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem hagyja élni.” ⁵Ő azonban lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. ⁶Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban a hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy isten. ⁷Azon a környéken volt a sziget előljárójának, Publiusznak a birtoka, aki befogadott minket, és három napon át nagyon barátságosan megvendégt. ⁸Történt pedig, hogy Publiusz apja lázrohamoktól és vérhastól gyötörve ágyban esett. Pál bement hozzá, és miután imádkozott, rátette a kezét, és meggyógyította. ⁹Miután ez megtörtént, a többi beteg szigetlakó is odament hozzá, és ő meggyógyította őket. ¹⁰Ezért nagy megbecsülésben részesítettek minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal.

25) Pál megérkezik Rómába (28,11-15)

¹¹Három hónap múlva azután elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, és amelynek címerében Dioszkurok voltak. ¹²Szirakuzába érkező ott maradtunk három napig. ¹³Innen a part mentén hajózva megérkeztünk Régiumba, és mivel egy nap múlva feltámadt a déli szél, így másnap Puteoliba értünk. ¹⁴Itt testvéreket találtunk, akik kértek, hogy maradjunk náluk hat napig. Így érkeztünk Rómába. ¹⁵Mikor az ottani testvérek hallottak érkezésünkről,

elénk jöttek Appiusz fórumáig és Tres Tabernaeig. Amikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megtelt bizakodással.

26) Pál és a római zsidók (28,16-28)

¹⁶Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. ¹⁷Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani elöljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: „Atyámfiai, férfiak, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemből mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe.

¹⁸Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétket nem találtak bennem. ¹⁹Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz; de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. ²⁰Emiatt kértem, hogy láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izráel reménységéért viselem ezt a láncot.” ²¹Ők pedig ezt mondták erre: „Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem az atyafiak közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat.

²²Helyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik.” ²³Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonyosságot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. ²⁴Egyesek hittek a beszédének, mások meg nem hittek. ²⁵Mivel nem értettek egyet egymással, szétoszlottak, s ekkor Pál ezt az egy ígét mondta nekik: „Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról, ²⁶amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, és ne értsetek, és látván lássatok, és ne lássátok meg! ²⁷Mert megkövéredett e nép szíve, és fülükkel nehezen hallottak, és szemüket behunyták, hogy ne lássanak szemükkel, és ne halljanak fülükkel, szívével ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. ²⁸Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége. Ők pedig meg is fogják azt hallani.”

27) Pál kétévi fogsága Rómában (28,29-31)

²⁹Miután ezt mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva eltávoztak. ³⁰Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. ³¹Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.